

skubbede vores enkelt seng sammen, og jeg tog min håndtaske for at lede efter mit pessar. Jeg ledte og ledte i tasken. Der var selvfølgelig min pung, en lille flaske parfume af et ganske godt mærke, og der var to lottokuponer, som jeg havde glemt at indløse, og et lommeværkløse, men åh, du gode, jeg havde selvfølgelig glemt pessaret derhjemme. Nå, men det holdt ikke Julian tilbage. Han sagde, at han nok skulle passe på. Og så elskede vi. Han var en fortræffelig elsker, måske lidt for forsigtig, men rigtig god og hensynsfuld. Og så alligevel...for da vi var færdige, virkede han mut og sur. Han vendte sig bare om på siden og sagde ikke engang godnat...

Det forekom mig, at der var gået flere år, da jeg den følgende morgen vågnede og fandt Julian ved siden af i sengen. Jeg vil forbigå den scene, der fulgte, kun sige, at dagen begyndte rædselsfuldt.

Julian nåede først at løbe sin sædvanlige tur efter morgenmaden, og da han kom op på værelset, havde han taget en avis med, som han satte sig til at læse. Han sagde ikke noget, og jeg gik rastløs rundt i rummet, du ved hvor rastløs jeg bliver af skænderier. Så gik jeg hen til vinduet, og knap havde jeg stillet mig der, for Julian uden at se op fra avisen sagde, at han ikke troede på kvindens trolddom. Han kørte løs med at sige, at hvad er det for en trolddom, når en kvinde et øjeblik siger, at hun elsker én, og så det næste teer hun sig som en tæve. Jeg stirrede himmelfalden på ham, men han lod som ingenting. Han læste sin avis. Jeg spurgte ham, hvad fanden han mente med det, hvad han bildte sig ind. Her havde vi haft nogle dejlige uger sammen, hvorfor skulle han så ødelægge det nu? Der kom ikke straks noget svar og ikke noget specielt udtryk i hans ansigt. Han lænede sig tilbage og lagde endelig avisen fra sig.

- Hvad er det jeg har ødelagt?, spurgte han roligt. Han blev altid unaturligt rolig, når jeg var vred. Det gjorde mig dobbelt så arrig. Så når han blev vred, prøvede jeg på at være unaturligt rolig og